

Arrest

nr. 149 764 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LUYCKX, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 januari 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 10.12.2009 en de aanvullingen d.d. 21.01.2001, 08.03.2011 en 08.04.2011 ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest X van 09.12.2009 en arrest X van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene heeft ernstige inspanningen geleverd om zich volledig te integreren, huurde een woning, leerde Nederlands, volgde verschillende opleidingen (ICT initiatie in de informatica Maatschappelijk functioneren, cursus theorie rijbewijs, veiligheidsopleiding etc.), beschikt over een universitair diploma schilderen en kunst, heeft in België reeds muurschilderingen en beeldhouwwerken uitgevoerd, is lid van de parochie, is werkbereid, was reeds tewerkgesteld en zou zicht op werk hebben, heeft een lidmaatschap afgesloten bij de openbare bibliotheek, heeft zich aangesloten bij een ziekenfonds, heeft een bankrekening geopend, gaat naar de dokter en de tandarts, heeft een vrienden- en kennissenkring opgebouwd en legt getuigenverklaringen. - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tót regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart sinds 2003 in België te verblijven. Van 2003 tot 30.05.2008 verbleef betrokkene illegaal in België zonder pogingen ondernomen te hebben om zijn verblijf te wettigen. Op 30.05.2008 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in. Betrokkene werd op 06.11.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart, dewelke op 20.02.2009 werd ingetrokken. Aan betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 11 03 2009 Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en zodoende verbleef hij verder in illegaliteit. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hu in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomst and terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk zou zijn het grondgebied te verlaten omdat bij eventuele terugkeer de vervolging tegen zijn persoon zou verdergezet worden doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat tenslotte de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten betreft die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de

burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het discriminatiebeginsel zoals voorzien in artikel 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 10 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 10 van het Verdrag betreffende de werking van de EU;

Dat het beleid van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid willekeurig is en gelijke gevallen ongelijk worden behandeld;

Dat deze ongelijkheid erin bestaat dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de criteria zoals voorzien in de Instructie dd. 19 juli 2009 steeds heeft toegepast om aanvragen, welke werden ingediend in de periode 15.09.2009 - 15.12.2009 tot regularisatie te beoordelen, terwijl zij deze plots niet meer wenst aan te wenden;

Dat als dusdanig blijkt uit de beslissingen dd. 7 juni 2011 en 9 januari 2012 (stukken 3 en 1):

*"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen." (eigen onderlijning)
(stuk 3 - beslissing dd. 7 juni 2011)*

*"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing" (eigen onderlijning)
(stuk 1 - beslissing dd. 9 januari 2012)*

Dat er aldus overduidelijk sprake is van willekeur, nu er talrijke dossiers reeds op basis van de Instructie werden beoordeeld, en verblijfsvergunningen in die zin werden afgeleverd, tengevolge waarvan dossiers

welke reeds lange tijd aansleepten en waarin derhalve nog geen beslissing werd genomen, hierop thans worden afgestraft;

Dat de Instructie inderdaad reeds werd vernietigd door de Raad van State, doch dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds bleef toepassen;

Dat het niet langer toepassen van de criteria vermeld in de instructie niet alleen een schending inhoudt van het non-discriminatiebeginsel, maar ook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze beginselen schendt;

Dat immers de Staatssecretaris een beslissing nam waarbij de aanvraag tot regularisatie van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, zich hierbij steunende en verwijzende naar de Instructie dd. 19 juli 2009;

Dat de Staatssecretaris deze ongegronde beslissing vrijwillig heeft ingetrokken, nadat verzoeker hiertegen beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de Staatssecretaris immers zelf tot de conclusie was gekomen dat het beroep terecht was en de beslissing inderdaad onterecht werd genomen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook aan verzoeker minstens het vertrouwen wekte dat de aanvraag tot regularisatie van verzoeker inderdaad gegrond was en dat zij zich had vergist;

Dat wanneer nadien de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een nieuwe beslissing neemt op dezelfde gronden en nogmaals besluit dat de aanvraag tot regularisatie ongegrond is, hierbij stellende dat de Instructie, welke zij jarenlang heeft toegepast!, werd vernietigd en hiermee geen rekening kan worden gehouden, zij het gewekte vertrouwen in hoofde van verzoeker heeft beschaamd;

Dat het geweer derhalve van de ene dag op de andere zomaar van schouder werd veranderd....

Dat de bestreden beslissing dan ook de bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel schendt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder onterecht heeft geoordeeld dat de criteria zoals vermeld in de instructie van 9 juli 2009 niet onderzocht dienen te worden;

Dat de criteria zoals vermeld in de instructie wel degelijk onderzocht en toegepast dienen te worden, nu anderszins oordelen zou leiden tot een ongerechtvaardigde vorm van discriminatie en dossiers welke reeds lange tijd dienden te wachten op antwoord, dubbel gestraft worden!;

Dat verzoeker bovendien wel degelijk voldoet aan de criteria zoals vermeld in de instructie;

Dat de instructie onder punt 2.8.A dienaangaande als volgt vermeldde:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. "

Dat verzoeker evenwel wel degelijk een geloofwaardige poging ondernam tot het bekomen van een wettig verblijf;

Dat verzoeker inderdaad op 2 oktober 2007 huwde met diens echtgenote, Mevrouw [...], van Portugese nationaliteit, waarmee hij zich in november 2007 in België vestigde en waartoe op 20 november 2007 huurovereenkomst werd afgesloten voor het pand gelegen te Neerpelt;

Dat hoewel verzoeker zich reeds eerder aanmeldde op de gemeentediensten te Neerpelt, slechts na onder meer controle van de wijkagent, op 3 april 2008 bijlage 15 werd afgeleverd, waarna op 30 mei 2008 aanvraag tot vestiging werd geregistreerd en bijlage 19 werd verkregen;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk vanaf datum van diens huwelijk; na advies te hebben ingewonnen en legalisatie van de nodige documenten te hebben bekomen, trachtte om diens verblijfsstatuut te regulariseren en procedure tot gezinshereniging opstartte, met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, welke overigens werd afgeleverd;

Dat verzoeker hiervan de bewijsstukken voorlegde bij diens aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, en hiervan uiteraard in het administratief dossier eveneens aanwijzingen voorliggen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing nochtans geen enkele melding maakt en geen enkele verwijzing doet naar betreffend huwelijk en de aanvraag tot vestiging van verzoeker en derhalve de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk een geloofwaardige poging, nu deze wordt gestaafd door documenten en waartoe een raadsman werd geconsulteerd, heeft ondernomen om een verblijfsvergunning en derhalve een legaal statuut te verwerven;

Dat verzoeker hoe dan ook legaal verblijf bewam op 30 mei 2008;

Dat er door de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder geen betwisting wordt gevoerd dat verzoeker reeds minimum vijf jaar in België verblijft en volledig geïntegreerd is;

Dat verzoeker dan ook zowel aantoonbaar meer dan 5 jaar ononderbroken in België te verblijven als voor 18 maart 2008 een ernstige poging te hebben ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf, nu verzoeker inderdaad reeds huwde in 2007 en voor de aanvraag tot vestiging uiteraard vooreerst advies werd ingewonnen en de nodige documenten werden aangevraagd;

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook in alle onredelijkheid en op basis van foutieve feitelijke gegevens werd getroffen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat dit aldus een schending inhoudt van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van het motiveringsbeginsel;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;”

2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat het beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat. Elk van de duidelijk omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft een eigen finaliteit en het komt dus aan verzoeker toe om hier klaarheid in te scheppen. Hij blijft daartoe in gebreke. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

Verder in de uiteenzetting wordt, zoals gesteld, wel verwezen naar het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.3. Het past om vooreerst het juridisch kader in herinnering te brengen waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

2.1.5. Verzoeker is vooreerst van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan

artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. X van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen".

Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker betoogt, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Met betrekking tot artikel 14 van het EVRM merkt de Raad op dat dit artikel slechts kan ingeroepen worden samen met een van de in het EVRM beschermde rechten, hetgeen verzoeker nalaat. Artikel 10 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft slechts betrekking op het optreden en beleid van de Unie zelf.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. In de mate dat verzoeker er nog op alludeert dat, mocht zijn dossier onmiddellijk op de correcte manier zou zijn behandeld hij reeds verblijfsrecht zou hebben bekomen, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is het juridische kader dat bestaat op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt toe te passen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Van een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel is derhalve geen sprake. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is evenmin aannemelijk gemaakt.

2.1.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is. Overigens moet ter zake nog worden vastgesteld dat verzoeker zich richt tegen motieven die niet werden opgenomen in de thans bestreden beslissing, zodat zijn grieven ook om die redenen niet dienstig zijn.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker ten gronde ingeroepen elementen betreffende haar integratie en werkbereidheid niet worden weerhouden voor een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker van 2003 tot 2008 illegaal in België verbleef zonder pogingen te doen zijn verblijf te wettigen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd wel degelijk rekening gehouden met zijn huwelijk en zijn aanvraag tot vestiging. De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende: "*Op 30.05.2008 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in. Betrokkene werd op 06.11.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart, dewelke op 20.02.2009 werd ingetrokken*". De beslissing motiveert verder dat hem daarop een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, waaraan verzoeker geen gevolg gaf. Waar verzoeker aanvoert dat hieruit blijkt dat hij wel geloofwaardige pogingen

ondernam om zijn verblijf te regulariseren, merkt de Raad op dat dit motief betrekking heeft op verzoekers illegaal verblijf van 2003-2008. Het feit dat verzoeker op 6 november 2008 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart (die weer ingetrokken werd) is niet in strijd met deze vaststelling. Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In zoverre verzoeker zich verder beroept op een schending van het vertrouwens- en van het rechtszekerheidsbeginsel, lijkt zij aan te geven dat deze beginselen vereisen dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op deze beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op zijn situatie zouden worden toegepast. De Raad herhaalt in dit verband verder ook dat niet blijkt dat verzoeker strikt genomen voldoet aan een van de criteria van de vernietigde instructie, zodat niet blijkt welk belang hij heeft met zijn betoog. De ingeroepen schending van voormelde beginselen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“Tweede Middel

Afgeleid uit de schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verder uit de bewoordingen van de beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker enkel werd getoetst aan de bepalingen van de instructie dd. 19 juli 2009, doch niet aan de bepalingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat er inderdaad niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, hoewel verzoeker lange tijd in België verblijft en onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, nadat verzoeker zijn verblijfsvergunning heeft mogen bekomen;

Dat indien verzoeker niet zou voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, quod non, betekent dit uiteraard nog niet per definitie dat verzoeker niet in aanmerking zou kunnen komen voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoeker inderdaad aantoont dat hij werkwilbig is, een sociaal netwerk heeft opgebouwd en kennis heeft van beide landstalen, hetgeen ruim voldoende is om, gelet op diens langdurig verblijf in België, een regularisatie van diens verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen;

Dat opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig dienen te zijn, in feite en in rechte aanwezig te zijn en de beslissing kunnen verantwoorden;

Dat ingeval de bestreden beslissing, zoals in casu, een niet bestaande rechtsgrond toepast (vernietigde instructie dd. 19 juli 2009), hieraan niet is voldaan;

Dat het blijven toepassen van de vernietigde instructie immers aan het bestaande artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, voorwaarden toevoegt en derhalve verzwaart, hetgeen onvermijdelijk leidt tot willekeur;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook volkomen ten onrechte enkel verwijst naar de volgens haar vernietigde Instructie;

Dat de Raad van State in haar arrest dd. 5 oktober 2011 dan ook terecht als volgt oordeelde (stuk 3):

“In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van 26 augustus 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de betrokkene op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies "zoals algemeen bekend" op 11 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, zoals eveneens algemeen bekend, (...), zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn

discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen." Hierna wordt in de beslissing het volgende overwogen: "Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 11.01.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd, de Franse taal zou beheersen, werkwilgig is, een vriendenkring zou hebben opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19.07.2009.

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het verweer dat de criteria ten gunste van de betrokken vreemdelingen zouden zijn: in de huidige zaak heeft de toepassing van de voorwaarde inzake verblijfsduur juist tot de afwijzing van de aanvraag geleid."

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dan ook schendt;"

2.2.2. Verzoeker voert dus in essentie aan dat de verwerende partij zijn regularisatieaanvraag uitsluitend heeft getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie en niet aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit middel feitelijke grondslag mist. Immers wordt in de eerste alinea van de bestreden beslissing precies aangekondigd dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, en blijkt ook verder in de bestreden beslissing op geen enkele wijze dat deze alsnog en uitsluitend zouden zijn gehanteerd bij de beoordeling van de aanvraag. De verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd omtrent de verschillende elementen die door verzoeker werden aangebracht, maar is van oordeel gebleken dat deze niet volstaan om een verblijfsrecht toe te kennen. Verzoeker stelt dan wel dat hij van oordeel is dat dat wel zo is, maar brengt geen concrete argumenten bij die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT